

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2011. j a n u á r hóban :(Iz. 60,1-2.) :

**« Kelj föl, ragyogj föl, mert elérkezett világosságod, és az Úr dicsősége felragyogott fölötted!
Mert még sötétség borítja a földet, és homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr, és
dicsősége megnyilvánul rajtad. »**

Tematizálás. – Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! A fentről jövő segítség, méghozzá isteni segítség, gondolköréből lépjünk tovább az új évben. Nem is egyszer átértük már, hogy ha Isten nem könyörül meg rajtunk, semmivé válunk. De megkönyörült és csak az ő jóságának köszönhetjük, hogy ragyog az életünk. Talán nem is vesszük észre igazán ezt a ragyogást, s épp ezért biztatásra is szorulunk, hogy tudatában legyünk annak a fénynek, mely nem tőlünk van. Maga Szt.Pál is biztatta és ápolta rábizott közösségeiben a világosság fiainak öntudatát. Ilyesmit írt nekik: *«Hiszen mindnyájan a világosság és a nappal fiaik vagytok. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé.»* (I.Tessz.5,5.) Az viszont igaz, hogy körülöttünk sötétség van: Hitetlenség, s minden, ami ezzel együtt jár. S nekünk ebben az éles kontrasztban kell megélnünk hitünket. Környezetünk és a közgondolkodás nem támogat minket, sőt negatív, hidegborogatásos hatásával legszívesebben leszípozná belőlünk a még meglévő hitet, reményt és szeretetet is. Mi viszont nem zavartatjuk magunkat, inkább szemrebbenés nélkül egyre csak világítunk. A sötétség hajszaál híjján, hogy el nem nyel, s bár nagyon szeretné, de nem képes rá. Ugyan, vajon miért nem? - Mert világosságunk az Úrtól való, aki irgalmasan ránk tekintett, s szeretetének sugaraival behintett, beterített minket. Ebben a sajátos, fentről való megvilágítottságban indulunk, vágunk neki a napi programoknak. Az ige is így bátorít minket: *«Kelj föl, ragyogj föl, mert elérkezett világosságod, és az Úr dicsősége felragyogott fölötted!»* - De az ige a környezeti háttérről is tesz említést: *«Mert még sötétség borítja a földet, és homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr, és dicsősége megnyilvánul rajtad.»* (Iz.60, 1-2.)

Téma. - Tehát így fogalmazhatnánk meg elmélkedésünk címét, mint a behatároló témakört, hogy: Feladatunk: **Élni a világosság fiainak életét egy nem kedvező, sőt, ellenséges környezetben,** vagyis a sötétségben és lelki halálban élő tengernyi emberáradat közegében; méghozzá azzal a vakító fényvel, kedves mosollyal, derűs és cselekvő szeretettel, melyet mi is úgy kaptunk - éppen avégett, hogy tovább adhassuk. Hogy tovább adhassuk pontosan azoknak, akiket körülöttünk elnyelt a sötétség. Urunk és Mesterünk ezt így kötötte lelkünkre: *„Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást.»* (Jn.13,34) Mi pedig a továbbiakban is egyre kapjuk és fogjuk kapni a fentről való támogatást. Ez a munició-lánc nem szakad meg, még gyöngeségünk ellenére sem. *«Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert irgalma örökkévaló!»* (Dán.3,89.) Valamint: *«Isten ugyanis nem bánja meg kegyelmi adományát és meghívását.»* (Róm.11,29) Sőt, éppen akkor, abban az adott helyzetben és időben, amikor és *«ahol...elhatalmasodott a bűn, - ott ugyanakkor - túláradt a kegyelem.»* (Róm.5,20.) Ez a fentről való fény éppen olyan, mint Izrael fiainak a felhő- és tűzoszlop: Védelmet ad az ártó napfény és a vaksötét ellen. Igen, vannak hamis fények is, becsapósak, ártóak. Az Úrnak, a Magasságbelinek fénye azonban igaz utat mutat, s legteljesebb javunkat mozdítja elő. Biztos támogatottságot nyújt és a Szentlélek vezetését. Ebből pedig már csak Isten szeretete és békéje tud kiáradni lelkünkbe. - Ha ezt Isten hitelességével átéljük, akkor expanzív erő akar majd minket szétvetni, mely sürget és egyre csak mondja: Add tovább, add tovább!! Ezt a fényt nem lehet véka alá rejteni! Feladatunkká válik mindezeket - első közléssé tenni, - mint költőnek az ő versét. Feladatunkká válik: Adni a fényt, még akkor is, ha a sötétség azt lenyeli. Ahogy Pál mondja: *«Kérve-kérlek az Istenre és Krisztus Jézusra, aki ítélkezni fog élők és holtak fölött, az ő eljövételére és országára hirdesd az evangéliumot, állj vele elő, akár alkalmas, akár alkalmatlan. Érvelj, ints, buzdíts nagy türelemmel és hozzáértéssel.»* (II.Tim.4,1-2.) - A hozzáértés' alatt érthetünk egy helyzetfelmérést: Egy Isten jelenlétében végig-elmélkedett és feltérképezett helyzetfelmérést. Kb így: Lássuk, Uram, melyek az adottságok, melyekkel szembe kell néznem. Állítsam össze az elutasító millió környezettanulmányát, s azt részletes, és vastagon valószínűsítő körlejtést, melyben a mai ember leledzik. Ereszkedjek bele a ma emberének pszichéjébe úgy, mint a bányász a tárnába, de jó, ha védőruhát veszek fel, mert a mérgező gázok nekem is árthatnak. Vigyem a fényt és főleg: Ne féljek: *«Ha Isten velünk, ki ellenünk? Aki saját Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért áldozatul adta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?»* (Róm.8,31-32). Amikor minden érték veszni indul, akkor nincs félnivaló, s főleg az önféltést kerüljem. Lelkem és a lelkek megmentésének feltétele ugyanis az a mérték, amennyire képes vagyok elveszíteni önmagam, leküzdve önféltésemet. Gyertya vagyok, mely világít, de ne felejtsem el, közben az a gyertya el is fog, azaz elveszíti önmagát. A mi Mesterünk sem kímélte magát, hanem engedte, hogy kíméletlenül elbánjanak vele. Márpedig *«Nem nagyobb a tanítvány mesterénél, sem a szolga uránál.»* (Mt.10,24.) Nincs több időnk ezen tovább gondolkodni: Lépnünk kell, tennünk kell! Az áldozatot be kell mutatni: A Bárány kódja érvényben van mi fölöttünk is. Amint a nemzetek apostola írja: *«Hogy az evangéliumot hirdetem, azzal nem dicsekedhetem, hiszen ez kényszerű kötelességem. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot.»* (I.Kor.9,16.) Mielőtt azonban hirdetném az evangéliumot, meg kell találnom azt a helyes életmódot, ahogyan nekem, mint az Úr tanítványának, az adott és jelenvaló világban élnem kell. Magát a helyes viszonyulást a nemhívó környezethez.

Akció-program. - Létezik egy, a második század végétől eredő, keresztény irat, az ún. **Diognétoszhoz írt levél**. Ez bemutatja a keresztényeket, az ő életfelfogásukat és életvitelüket, egy, a kereszténység után érdeklődő személynek, Diognétosznak. Hogy kik ezek a keresztények, hogyan élnek az akkori pogány környezetben; nos, ezt nagyon világosan és színárnyaltan bemutatja. Ez számunkra is iránymutató irat lehet, - tömörítetten viselkedési kódex - és egyúttal jó kalauz a mai Isten-keresők számára. (Megpróbálom lerövidítve bemutatni ezt az 1800 éves ősdokumentumot) :

A keresztényeket nem különbözteti meg a többi embertől sem a táj, sem a nyelv, sem az életmód. Nem laknak ugyanis külön városokban, nem beszélnek valami szokatlan nyelven, nincs semmi különködő életmódjuk....Ott laknak a görögök és barbárok városaiban, ahogyan kinek-kinek a sorsa megszabta.Öltözködésben, táplálkozásban a lakosság szokásaihoz alkalmazkodnak, de más szempontból egy csodálatos és mindenki számára hihetetlennek látszó életmódot folytatnak. Saját szülőházájukban úgy élnek, mint jövevények; mindenben részt vesznek, mint polgárok; mindent eltérnek, mint idegenek; minden idegen táj a hazájuk, és minden haza idegen föld nekik. Házasságot kötnek, mint mások; gyermekeik születnek, de nem dobják ki magzataikat. Közös az asztaluk, de az ágyuk nem. – Testben vannak, de nem test szerint élnek.A földön élnek, de hazájuk az égben van. A fenálló törvényeknek engedelmességeknek, de életmódjuk felülmúlja a törvényeket. Mindenkit szeretnek, őket azonban mindenki üldözi.Nem is ismerik, és mégis elítélik őket, megölik őket, de életre támadnak. Koldus-szegények, és mégis sokakat gazdagítanak; mindenben hiányt szenvednek, mégis mindenben bővelkednek. Megszégyenítik őket, és a szégyenben éri őket a dicsőség; rágalmaik visszahullnak amazokra. ...Szidalmazzák őket, és ők áldással felelnek erre. Megvetik őket, de ők tiszteletet adnak mindenkinek. Jót tesznek, és mégis mint gonoszokkal bánnak velük....Egyszóval :ami testben a lélek, azok a keresztények a világban. A lélek jelen van a test minden tagjában, a keresztények is ott vannak a világ városaiban. A lélek ott lakozik a testben, de mégsem a testből való; a keresztények is itt vannak a világban, de ők sem e világból valók....A test haraggal és harccal támad a lélek ellen, mert akadályozza élvezeteiben, pedig semmi jogtalanság nem esett rajta; a világ is gyűlöli a keresztényeket, mert ők visszautasítják élvezeteit, holott a világot nem sértették meg. A lélek szereti az őt gyűlölő testet és tagjait; a keresztények is szeretik üldözőiket....A lélek jobbá lesz, ha étellel és itallal nem kényeztetik el, a keresztények is folyton gyarapodnak, noha nap nap után üldözik őket. Isten olyan fontos őrhelyre állította őket, ahonnan nem szabad elmenekülniük.

.....

Tanúságtétel. - Ez most nagyon rövid lesz; s csak azt akarom mondani: A fenti dokumentum leírását én teljesen magamévá tettem és teszem, pontosabban: Magamon felismerem. Ez az alapélmény tölti be belső életemet. Ez a keresztény életfelfogás és lelkiület él bennem is, lehet, ha talán nem is a megvalósulás, de minden esetre a vágyódás szintjén. Nem mondom, hogy üldöznek, nincs üldözési mániám, de idegenül érzem magamat. A kisközösségi légkör némileg emlékeztet a keresztény alapélményre, de azon túl a táj bizony már nagyon zord. Mégis szeretem a zord tájat is, persze nem önmaga miatt....Viszont a zord táj már csak egyet tud tenni velem, azt, hogy elutasít. Néha kedvem volna kiszaladni a világból, s már futnék is, de közben a kisközösség légkörében egy nagy elfogadottsággal találkozom. S tudom, a többi hittestvérem is ugyanebben a tudat- és élmény-állapotban, mint sajátos kábulatban tölti napjait és életét. Egyrészt az elutasítottság, másrészt az elfogadottság állapotában. Mint idegenek és mégis jólismertek. Mint olyanok, akik közösen élik az ígét; élik és megélik, melyet Urunk így fogalmazott meg főpapi imájában: »Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól.» (Jn.17,15) De ugyancsak érvényes az aktuális életige is az ő sajátos kontrasztjával: «Kelj föl, ragyogj föl, mert elérkezett világosságod, és az Úr dicsősége felragyogott fölötted! Mert még sötétség borítja a földet, és homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr, és dicsősége megnyilvánul rajtad.» (Iz.60, 1-2.)

Igei ima: - Úr Jézus, taníts meg kérlek Szentlelked által a helyes életfelfogásra, mely az életre, az örök életre vezet. Taníts meg és világosíts fel abban: Miben kell szeretnem és elfogadnom, s miben elutasítanom a világot. Abban pedig erősíts meg, hogy a világ (szellemének) elutasítását a Hozzád illő derűvel tudjam fogadni és az átkokat pedig áldással viszonzni. Amen.

Ezt kérem és kívánom imáimban Számodra, kedves Nővérem és Fivérem, az Úrtól az Új Évre, imádságos szeretettel: Károly, Karcsi atya, testvér.